

Usko – mitä se on?

Jeesus sanoo: "Älköön sydämenne olko levoton. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun." (Joh. 14:1)

Kun Herra alkoi vetää minua luokseen nuoruudessani, suuri kysymykseni oli, miten voisin uskoa. Olin nimittäin havainnut, että uskovilla nuorilla oli jotain sellaista, mitä minulta puuttui. Halusin siksi vilpittömästi päästä osalliseksi samasta, mitä heillä oli. Mutta en tiennyt, miten saisin uskon sydämeeni. Jälkeen päin ajatellen kysymys oli siitä, että en ymmärtänyt mistä uskossa on kysymys. Kuvittelin, että minun pitäisi jotenkin puristaa sisimmästäni hyviä uskon ja luottamuksen tunteita ja kokemuksia ja ne saavutettuani saisin sitten varmuuden, että minäkin olin Kristuksen oma ja pelastettu uskova. Saavuttaakseni tuon tarvittavan sydämen tilan ryhdyin tarmokkaasti tekemään sitä, mitä näin uskovien nuorten tekevän.

Aloin lukea päivittäin Raamattua ja rukoilla. Osallistuin seurakunnan jumalanpalveluksiin ja erilaisiin kokouksiin lähes joka päivä. Yritin elää mahdollisimman hyvin ja kovan puristamisen jälkeen uskalsin myös todistaa Jeesuksesta – niin kuin uskovat nuoret tekivät – vaikka en vielä Jeesusta tuntenutkaan. Raamatun lukeminen ei tuottanut ongelmia, mutta rukouksesta ei tahtonut tulla mitään. Viisi minuuttia rukousta oli jo liikaa. Seurakunnan eri tilaisuuksissa käynti oli mukavaa, mutta mitä enemmän luin Raamattua, sitä surkeammilta näyttivät yritykseni elää Jumalan Sanan mukaista puhdasta ja oikeaa elämää. Mitä enemmän yritin, sitä syvemmälle tunsin vajoavani synnin ja pimeyden yöhön. Puolen vuoden kokosydämisten yritysten lopputulos oli epätoivo. Muista nuorista näköjään voi tulla uskovia kristittyjä mutta minulle se näyttää olevan mahdotonta. Pikemminkin tilani kävi vain huonommaksi, syntini ja saastaisuuteni kävi entistäkin ilmeisemmäksi. Olin syntinen ja synnin orja ja kyvytön parempaan elämään ja kyvytön uskomaan.

Jumalan sana osoittaa, että uskon vastakohta on tekojen tekeminen ja oma yrittäminen. Roomalaiskirjeen 4. luvun jakeet 3-8:

Mitä Raamattu sanoo? "Aabraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi." Töitä tekeväille ei lueta palkkaa armosta, vaan ansiosta. Mutta joka ei tee töitä, vaan uskoo Häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, hänelle luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi. Daavidkin ylistää autuaaksi ihmistä, jolle Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja: "Autuaita ne, joiden rikokset on anteeksi annettu ja joiden synnit on peitetty! Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!" (Room. 4:3-8)

Myöhemmin tajusin, että joutuessani epätoivoon oman uskoni syntymisen suhteen olin itse asiassa tullut juuri siihen pisteeseen, mistä aito kristillinen usko voi alkaa. Siinä ei ole kysymys uskosta omaan uskoonsa tai sen riittävyteen, vaan aivan muusta. Uskossa on kysymys luottamuksesta toiseen persoonaan, joka tekee sen, mitä itse en mitenkään kykene tekemään.

Kun sitten erään rippikoululeirin iltanuotion päätteeksi rukoilin ensimmäisen vilpittömän ja aidon rukoukseni, sainkin siihen yllättävän vastauksen. Rukous kuului sunnilleen näin: "Jumala, en enää ole ollenkaan varma oletko Sinä edes olemassa, mutta jos olet, auta minua ja lähetä luokseni auttaja." Muutama minuutti myöhemmin telttani luokse ilmestyi nuorisonohjaaja, joka sanoi: "Olet kunnon poika, mutta sinulta puuttuu Jeesus sydämestäsi. Saanko rukoilla, että Jeesus tulisi elämäsi." Nyökkäsin ja hän rukoili ja poistui paikalta. Noin kymmenen minuuttia myöhemmin leirin johtajat lauloivat iltalaulun, joka puhui taivaasta, jossa ei ole syntiä. Silloin se tapahtui. Pyhä Henki laskeutui sydämeeni, raskas syyllisyyden taakka vierähti pois sydämeltäni ja suuri lepo sielussani

nukahdin. Seuraavana aamuna ihmettelin, miten sydämeni täytti ilo ja luonto näytti kau- niilta ja lintujen laulu suloiselta. Tajusin, että olin tullut uskoon. Tai paremminkin olin saa- nut uskon lahjan.

Luther kuvaa asiaa kolmannen uskonkappaleen selityksessään näin:

”Uskon, etten voi omasta järjestäni enkä voimastani uskoa Herraani Jeesukseen Kristukseen enkä päästä hänen luokseen, vaan että Pyhä Henki on kutsunut minut evankeliumin välityksellä, valaissut minut lahjoillaan, pyhittänyt ja säilyttänyt minut oikeassa uskossa.”

Usko ei olekaan jotain sellaista, joka syntyy meidän sydämestämme käsin, vaan se an- netaan meille ulkoa päin. Usko ei ole siis uskoa omaan uskoonsa, mikä olisikin mitä kauheinta ylpeyttä, vaan usko on luottamusta Toiseen Henkilöön, Jeesukseen Kristuk- seen. Ellei tuo toinen Henkilö tule luokseni, ellei Hän anna minun tuntea itseään, minun on mahdotonta uskoa.

Kun Jeesus lähestyy meitä, olemme etsikkoajassa. Vain silloin voimme oppia tunte- maan Hänet ja löytää uskon ja sen mukana uuden elämän Jeesuksen yhteydessä. Jos tajuat, että nyt Jeesus lähestyy Sinua sanassaan, pyydä Häntä elämäsi! Herra anna syntini anteeksi ja tule sydämeeni asumaan!

Miten usko syntyy?

Tehän olette uudestisyntyneet, ette katoavasta, vaan katoamattomasta siemenestä, Ju- malan elävän ja pysyvän sanan kautta. (1. Piet. 1:23)

Kun ihminen tapaa jonkun uuden henkilön, hän nostaa ikään kuin antennin pystyyn ja alkaa tutkailla toista ihmistä. Onko hän luotettava vai ei? Se tapahtuu lähes vaistomai- sesti ja perustuu siihen, miten ja mitä tuo uusi ihminen puhuu. Yllättävän nopeasti voi syntyä luottamus toista kohtaan pelkkien sanojen perusteella. Asianomainen voi kyllä tuhota tuon luottamuksen sillä, että ei pidä lupauksiaan tai muulla käytöksellään, mutta päinvastaisessa tapauksessa luottamus kasvaa ja syvenee sitä mukaan, kuin tuota hen- kilöä opimme paremmin tuntemaan.

Usko Jeesukseen syntyy periaatteessa saman mekanismin tapaan. Herra Jeesus lä- hestyy meitä ja alkaa puhua omilletunnoillemme Raamatun sanan kautta. Lukiessamme tai kuullessamme julistettua Raamatun sanaa tajuaamme välittömästi, että sen sisältö on totta ja totuuden mukaista. Joudumme tietenkin heti myös ratkaisemaan suhteemme Herran puheeseen. Otammeko sen vastaan vai torjummeko luotamme? Luotettavan ja totuudenmukaisen sanan torjuminen johtuu usein siitä, että sen vastaanottaminen tekee kipeää.

Herrahan ei ala puhua meille ensimmäiseksi suurista taivaallisista salaisuuksista ja tuonpuoleisen maailman ihanasta toivosta, vaan Hän alkaa puhua meille varsin maalli- sia asioita. Hän kyselee, miksi kohtelemme eräitä lähimmäisiämme nurjasti, miksi käy- tämme rahojamme kaikenlaiseen turhuuteen, miksi suosimme saastaisia himoja sydä- missämme, miksi käytämme väärin aikaamme, miksi laiminlyömme lähimpiämme, miksi kannamme kaunaa ja katkeruutta eräitä kohtaan, miksi valehtelemme ja suurentelemme asioita, miksi torjumme mielestämme pois kuoleman todellisuuden, miksi käännämme selkämme Jumalan kutsulle.

Samalla kun Herra Jeesus puhuu meille näin ikäviä asioita, Hän kuitenkin muistuttaa, että Hän on valmis astumaan elämäämme ja pyyhkimään pois kaiken menneisyyden

väärän ja antamaan meille mahdollisuuden alkaa uusi vaihe elämässämme yhdessä Hänen kanssaan. Jeesus lupaa antaa sisimpäämme rauhan, ilon ja uuden suunnan ja voiman elämäämme. Mutta mitään näistä Hän ei anna ikään kuin irrallaan itsestään.

Kysyin eräiltä ystäviltäni ottaisivatko he minulta vastaan 10 000 euroa, jos minä tarjoisin sitä. Yllättävän moni vastasi kielteisesti selittäen, että minulla täytyi olla joitakin taka-ajatuksia, joilla pyrin heitä sitomaan. Moni suhtautuu Jeesuksen tarjouksiin vähän samaan tapaan. Olisi ihan mukava saada sisimpään rauha, ilo ja mielekkyys, mutta pelkää menettävänsä vapauden ja kyvyn hallita omaa elämäänsä.

Siksi on syytä tiedostaa, että Jeesus ei meitä lähestyessään toimi ikään kuin lahjojen jakajana saadakseen sitten meidät hallintaansa. Ei, Hän menettelee niin kuin neitoon rakastunut nuorukainen. Hän ei tarjoa rakkautensa kohteelle lahjoja saadakseen hänet omakseen, vaan hän tarjoaa oman itsensä, oman rakkautensa. Jos vastapuoli suostuu hänen kosintaansa, morsian saa sulhasen mukana kyllä myös kaiken, mitä sulhasen omistaa. Usein paljon enemmän kuin 10 000 euroa.

Usko Jeesukseen syntyy siis Hänen sanojensa perusteella. Kun otamme Hänen sanansa vastaan, otamme Hänet itsensä vastaan, sillä sanoissa välittyy meidän sydämiimme asti Hänen totuutensa ja rakkautensa. Usko ei siis ole minun sisälläni oleva ominaisuus, vaan se perustuu kokonaan siihen, kuka ja millainen on se toinen Henkilö, Herra Jeesus, jonka olen Hänen puheensa perusteella oppinut tuntemaan. Usko on siis kahden persoonan välistä luottamussuhdetta. Tätä suhdetta Raamattu kuvaa usein Sulhasen ja morsiamen välisenä suhteena.

Jeesuksen sanoissa on merkillinen voima. Ne eivät ainoastaan liitä meidän sydämiämme Hänen sydämeensä, ne kykenevät puhdistamaan sydämemme synnistä ja saastasta ja mikä ihmeellisintä, Hänen sanojensa mukana Pyhä Henki asettuu asumaan meidän sydämemme sisään asti. Saamme kokea uudestisyntymisen ihmeen.

Uskoa ei voi syntyä siellä, missä Jeesuksen sana ja puhe torjutaan tai sivuutetaan. Herran sanassa ei ole kysymys vain asioista ja lauseista. Siinä on kysymys elävän Vapah-tajan kohtaamisesta. Hakeutukaamme siis Hänen sanansa ääreen. Usko syntyy Hänen ääntään kuunnellen.

Mihin usko johtaa?

Jeesus sanoo: "Älköön sydämenne olko levoton. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun. Isäni kodissa on monta asuinsijaa. Sanoisinko minä muuten teille, että menen valmistamaan teille asuinsijaa? Vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, minä tulen takaisin ja otan teidät luokseni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen." (Joh. 14:1-3)

Usko on kahden henkilön välistä luottamusta, joka syntyy heidän keskinäisessä kanssakäymisessään. Usko ei siis ole meidän tunnetilamme, ei meidän sielumme ponnistelua parempaan sisäiseen tilaan, vaan hyvin yksinkertaista asioiden ja itsensä jättämistä toisen, siis Jeesuksen käsiin. Jeesus lupaa Sanassa, että kun meidän uskomme ja kristillisyytemme romahtaa, niin sen jälkeen Hän hoitaa "homman". Usko ei ole turvautumista omaan uskoonsa tai uskonnollisiin kokemuksiinsa, vaan jättämistä asia sellaisen toisen Henkilön hoidettavaksi, joka osaa, kykenee ja tahtoo tehdä sen, mihin me emme parhaalla tahdollammekaan pysty.

Uskoa kuvaa rikki mennyt kello. Minulla on periaatteessa kaksi mahdollisuutta sen korjaamiseksi. Toinen on se, että hankin sopivan määrän työkaluja ja rupean itse sitä korjaamaan. Nykyisillä taidoillani tiedän kyllä mitä siitä seuraisi. Tulos olisi se, että kello olisi pakko heittää pois korjauskelvottomana. Toinen vaihtoehto on viedä kello kellosepän korjattavaksi. Tällöin en itse tee kellolle mitään, vaan uskon sen kokonaan asiantuntijan käsiteltäväksi.

Omaa synnin tähden turmeltunutta epäkuntoista sydäntämme emme saa parhailla yrityksillämme kuin entistä surkeampaan kuntoon. Ainoa mahdollisuutemme on sydänten kelloseppä Jeesus Kristus, synnin ja kuoleman kukistanut Ylösnoussut. Hän kykenee meidän kokonaisvaltaisen epäonnistumisemme, lankeemuksemme ja elämämme pahimman kriisin jälkeen vielä hoitamaan asiat niin, että pääsemme Hänen luokseen taivaalliseen asuntoon.

Kun siis tällainen Jeesus Kristus lähestyy meitä sanassaan ja haluaa käydä pysyvään suhteeseen kanssamme, me joudumme kohtaamaan sen, että Hän on pyhä ja oikeudenmukainen, Hänessä ei ole mitään pimeyttä vaan ainoastaan puhtautta ja kirkkautta. Hänen valonsa paljastaa meidän elämämme pimeyden ja salatut kätköt. Emme voi kulkea yhtä matkaa Hänen kanssaan, ellei Hän saa omalla kalliilla ja pyhällä Golgatalla vuodattamallaan verellä puhdistaa meitä. Siksi uskoon sisältyy aina myös parannus, joka ei siis tarkoita sitä, että me jotenkin onnistuisimme parantamaan ensin tilaamme kelvataksemme Jeesuksen seuraan, vaan sitä että tunnustamme avoimesti Herralle kaiken sydämemme pimeyden, synnin, saastaisuuden ja syyllisyytemme ja pyydämme Häntä antamaan kaiken anteeksi ja puhdistamaan sydämemme Hänelle soveliaaksi.

Aidon uskovan tuntomerkkejä onkin se, että hän tiedostaa olevansa riippuvainen Jeesuksen elämästä. Hän tajuaa syvenemässä määrin itsessään asuvan syntisyyden ja pyytää jatkuvasti uutta puhdistusta. Hän haluaa muuttua vierellään kulkevan ja Henkensä kautta hänessä asuvan Jeesuksen kuvan kaltaisuuteen katselemalla Jeesusta Jumalan sanan peilistä. Hänen sydämessään asuva Pyhä Henki antaa hänelle turvallisuuden, jossa hän voi rukouksessa vapaasti lähestyä Herraa, sillä hän omistaa Kristuksen lahjoittaman vanhurskauden, Jumalalle kelpaamisen. Hän tietää, että hänelle ei tule mitään tuomiota, koska tuomion kärsi hänen sijastaan Vapahtaja ristillä. Hän tietää millaiseen päämäärään hän on matkalla yhdessä Jeesuksen kanssa. Hän tietää, että hän saa lopulta nähdä Herran ja pääsee osalliseksi Jeesuksen kaltaisesta kirkkaudesta matkan päässä.

Mitään noista asioita usko sinänsä ei saa aikaan, vaan se Herra, joka kulkee uskovan ihmisen kanssa ja asuu Pyhässä Hengessä hänen sydämessään. Usko on siis jatkuvaa riippuvuutta Jeesuksen elämästä. Uskovalla ei itsellään ole mitään Jeesuksesta erillistä elämää. Paavali huudahtaakin: ”Minä elän, en enää minä, vaan Kristus minussa.”

Usko ei siis itsessään ole mitään. Kysymys on kokonaan siitä, mitä Jeesus on tehnyt ja tekee uskovaa varten ja uskovassa.

Paavali toteaa, että myös taivaassa tarvitaan uskoa. Usko ei ole näkemisen vastakohta. Ihminen voi nähdä ja luottaa, mutta voi luottaa myös näkemättä. Taivaassa perille päässeet saavat katsella Jeesusta kasvoista kasvoihin, mutta silti sielläkin usko jatkuu. Usko merkitsee nimittäin myös sitä, että pidämme kaiken aikaa sydämemme auki Jeesuksesta vuotavalle elämän virralle. Saamme Häneltä elämää jo nyt ja lopulta iankaikkisessa kirkkaudessa. Nyt elämän virta vuotaa sydämiimme, kun katselemme Raamatun sanasta Jeesuksen kasvoja, silloin täytedydessään.

Me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutumme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki. (2. Kor. 3:18)

Usko ja epäusko

Jeesus huusi: "Jos joku janoaa, tulkoon minun luokseni ja juokoon. Joka uskoo minuun sillä tavalla kuin Raamattu sanoo, hänen sisimmästään on juokseva elävän veden virtoja." (Joh. 7:37-38)

Raamatun Jeesus, joka puhuu meille tänäänkin, jakaa ihmiset tiukasti kahteen leiriin: niihin, jotka uskovat Häneen ja tulevat Hänen luokseen, ja niihin, jotka työntävät Hänet luotaan. Jako uskon ja epäuskon välillä on selkeä ja voimakkaasti elämän todellisuutta muovaava.

Usko kuulee Jeesuksen kutsun, menee Hänen luokseen ja saa Hänen tuntemisessaan sydämensä syvintä tyydyttävän vastauksen. Uskova jää Jeesuksen seuraan, liikkuu ja kulkee Herran kanssaan saaden kaiken aikaa uutta elämää Häneltä. Uskovan ja Jeesuksen välillä vallitsee keskusteluyhteys, persoonallinen kommunikaatio, jossa Pyhä Henki jakaa Raamatun sanan kautta Jeesuksen elämää Häneen uskovalle.

Epäuskossa taas ei ole suinkaan kysymys jonkinmoisesta uskon puutteesta, jolle ei nyt oikeastaan voi mitään. Kun kerran ei satu olemaan uskonnollista tyyppiä, minkä sille sitten voi, jos ei usko. Tai oikeastaan ei minulla olisi mitään uskomista vastaan - hyvähän asia se näyttää monelle olevan - se ei vai minulta onnistu. Ei, epäusko ei ole uskon puutetta, vaan selkeää ja tietoista Jeesuksen ja Hänen kutsunsa torjumista. Torjunta tapahtuu tietenkin monella eri tavalla. Joku hylkää Jeesuksen intohimoisella vastustuksella, joku ottaa vain lievän halveksivan tai kyynisen asenteen. Jollekulle riittää vain uteliaaksi sivustakatselijaksi heittäytyminen. Mutta oli tapa mikä tahansa, samasta epäuskosta on kysymys.

Moni osaa puolustella epäuskoaan varsin kristillisesti:

"Ettekö te opetakin, että usko on Jumalan lahja? Minkä minä sille voin, ettei minulla ole sitä. Jumala ei vain ole antanut sitä minulle."

Totta on, että usko on Jumalan lahja, mutta se ei ole ikään kuin jonkinmoinen ruiske, jonka saatuaan sitten automaattisesti uskoo. Kysymys on persoonasuhteeseen suostumisesta, kun Hän lähestyy Sinua sanallaan.

Kun joku ihminen sanottuaan jonkun asia Sinulle lisää siihen: "Usko vain minua!" joudut välittömästi tekemään valinnan. Otatko sen vastaan, mitä toinen luotettavana sanoi, vai torjutko sen sillä perusteella, että et pidä henkilöä luotettavana tai tiedät itse mielestäsi paremmin. Jos valitset uskon, se perustuu toisen luotettavuuteen ja sanotuin asian vakuuttavuuteen. Tällainen luottaminenkin ihmiseen on siksi toisen "antamaa" eikä Sinun itsesi aikaansaamaa. Jos kuitenkin torjut sanotun, et usko sitä, se perustuu siihen, että luotat enemmän itseesi ja omaan arvostelukykyysi.

Jeesus tulee siis luoksesi, puhuu Sinulle ja tekee Sinulle tarjouksen totuudellisella tavalla. Usko tarttuu Herraan ja suostuu Herran sanan alle. Usko syntyy siksi Jeesuksen totuudellisen ja armollisen sanan kautta. Epäusko taas uskoo enemmän itseensä ja kykynsä selviytyä elämän asioista omalla viisaudellaan ja kyvyillään ja torjuu Jeesuksen pois jonkinmoisena vapauden rajoittajana tai mahdottomien asioiden vaatijana.

Tänään Jeesus esittää Sinulle kutsun.
"Jos joku janoaa, tulkoon minun luokseni ja juokoon."

Kutsu on universaali, se kohdistuu jokaiseen ihmiseen, se ei sulje ketään ulkopuolelleen. Sanaan "jano" ei myöskään liity mitään rajoittavaa määrettä. Oli jano sitten hengellistä köyhyyttä, puhtautta kaipaavaa, voimaa ikävöivää tai tunne-elämän tyhjyyttä, laadulla ei ole merkitystä. Kaikella tavalla tuskaisille ja janoisille, ahdistetuille ja puutteellisille kuuluu sama kutsu. *"Jos joku janoaa"*, oli se millaista janoa tahansa, *"tulkoon minun luokseni ja juokoon."* Jeesus lupaa, että Hän kykenee sammuttamaan millaisen jannon tahansa.

Kutsu kohdistuu yksilöön, Sinuun. Siinä on vain Jeesus ja janoinen ihminen. Kutsu ei koske joukkoa eikä ryhmää, vaan jokaista yksityistä ihmistä, vaikka kutsun kuulijoita olisi paikalla tuhansittain. Jeesus ja minä. Mitä minä janoan? Mikä sieluni syvimmissä huutaa puutettaan? Kristus kutsui silloin ja kutsuu tänään luokseen ja lupaa tyydyttää janosi.

"Joka uskoo minuun sillä tavalla kuin Raamattu sanoo, hänen sisimmästään on juokseva elävän veden virtoja." Elävä vesi, jonka Jeesus antaa ei koskaan jää vain saajan omaisuudeksi. Sen vaikutus leviää ympärille ehkä useammalle kuin osaamme aavistaa. Kaikki ne virrat, jotka vuotavat taivaalliselta valtaistuimelta, synnyttävät elämää kaikkialle, mihin ne ulottuvat.

Jeesuksen kutsuun kuuluvia kahta asiaa ei saa eikä voi erottaa toisistaan. Kukaan ei voi ohittaa ensimmäistä päästäkseen toiseen. Niin kauan kuin olen janoissani, en kykene kenkään toisenkaan janoa sammuttamaan. Kristus on kakki mitä tarvitsen. Hänessä on enemmän kuin kaikki. Hänessä on ylipursuava elämä, joka sammuttaa jannon ja täyttää sielun ja sieluja.

Jeesus kutsuu Sinua luokseen. Voit rukouksessa käydä Hänen eteensä ja pyytää Häntä tyydyttämään janosi.

Uskon taistelu

Menkää ahtaasta portista sisälle. Sillä se portti on avara ja tie lavea, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka menevät siitä sisälle. Mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat sen löytävät. (Matt. 7:13-14)

Jeesus kuvaa uskoon tuloa käymisenä ahtaasta portista sisään. Hän puhuu myös taistelusta, joka siinä yhteydessä käydään. Usko itsessään on maailman yksinkertaisin asia. Se on turvautumista toisen antamiin lupauksiin. Se on siihen luottamista, että toinen hoitaa lupaamansa asian. Viime kädessä usko on siis jäämistä toisen persoonan luotettavuuden ja kyvykkyyden varaan. Sen, joka uskoo, ei tarvitse tehdä mitään. Toinen huolehtii hänestä.

Kuitenkin Jeesukseen uskomiseen sisältyy aina uskon taistelu. Ihmisen oma lihallisuus, syntisyys, maailma ja Saatana pyrkivät kaikin keinoin tekemään tuosta yksinkertaisesta asiasta mahdollisimman monimutkaisen, jopa ylivoimaisen vaikean asian. Uskon taistelu käydään aina silloin, kun Jeesus tulee ihmisen luo, alkaa puhua hänelle ja esittää hänelle kutsun jättää elämänsä Hänen varaansa.

Vanhastaan on erotettu toisistaan usko, jolla uskotaan, ja usko, joka uskotaan. Usko,

jolla uskotaan on se avoin ja tyhjä käsi, joka ojentautuu Herran puoleen vastaanotta-
maan Hänen armonsa ja lahjansa. Sitä kuvaa Raamatun lyhin pelastusoppi: *“Jokainen,
joka huutaa avukseen Herran nimeä pelastuu”*.

Usko, joka uskotaan, on uskon sisältö ja kohde, uskontunnustuksemme mukainen suuri
Persoona ja se, mitä tunnemme Hänen teistään. Pelastava usko ei ole tuo tyhjä käsi
eikä liioin Jeesus, jonka käteen tuo käsi ojentautuu. Pelastava usko on siinä, kun ylös-
nousseen Jeesuksen lävistetty käsi koskettaa tuota tyhjää kättä ja täyttää sen hyvydel-
lään. Vasta kun usko, jolla uskotaan, tarttuu uskontunnustuksemme Jeesukseen, ihmi-
nen pelastuu.

Usko irrallaan Jeesuksesta on harhailevaa ja uskonnollista uskoa, joka vie ihmisen har-
haan ja tuhoon. Uskontunnustus ilman avutonta ja tyhjää kättä, joka siihen tarttuu, on
pelkkää pään tietoa, suun höpinää ja muotojumalisuutta, vaikka se itsessään onkin ai-
noa pelastuksen tie.

Kun näin on, oikean Raamatullisen uskon tasapainon säilyttämisessä on aina kyse tais-
telusta. Usko tarrautuu Kristuksen sanaan vastoin tunteita, vastoin yleistä mielipidettä,
vastoin omaa kokemusmaailmaa, vastoin epäilyksiä, vastoin rajallista ymmärrystämme,
niin viime kädessä myös vastoin kaikkia pimeyden voimien hyökkäyksiä ja valheita. Jee-
suksen kädessä avuton usko kestää - mutta ei mitenkään muuten. Siksi uskovon kristi-
tyn on pukeuduttava Herran koko sota-asuun, selviytyäkseen pimeyden valtojen hyök-
käyksiltä.

Uskon taistelutantereena ei ole vain maailma, joka halveksii ja vihaa Kristusta, vaan en-
nen kaikkea uskovon oma sydän. Juuri sitä vastaan pimeyden vallat tekevät hyökkäyk-
sensä. Paavali osoittaa meille kuitenkin, että kaikki valheen hyökkäykset voidaan voittaa
nimen omaan uskontunnustuksen sisällöllä, joka on annettu uskovon sydämen aseeksi.

Pimeyden hyökkäyksiä vastaan tarvitaan ensinnäkin totuuden vyö. Valhetta vastaan us-
kova panee evankeliumin totuuden eikä valhe kestä totuuden edessä. Pelastusvarmuu-
den horjuessa usko tarrautuu yksi Kristuksen lahjoittamaan täydelliseen lahjavanhurs-
kauteen. Jos sydämen täyttää pelko, usko ottaa evankeliumin kengät ja juoksee rauhan
evankeliumin turvaan. Kaikki pahan palavat nuolet voidaan taas sammuttaa uskontun-
nustuksen sisällöllä, uskon kilvellä. Epäilyjä vastaan päähän asetetaan Golgatalla han-
kitun pelastustyön varma sisältö, pelastuksen kypärä. Ja jos epäuskon ja pahan hyök-
käykset pääsevät tunkeutumaan sydämeen asti, niin otetaan käyttöön Jumalan sanan
miekka ja annetaan sen tunkeutua omaan sydämeen, niin että se erottaa toistaan sielun
ja hengen, lihan ja hengen, kuolettaa syntistä lihaa, mutta virvoittaa uuden ihmisen ja
vahvistaa uskon.

Usko kestää ja voittaa taisteluissa siksi, että usko tarttuu Jumalan sanan lupauksiin. Us-
kova pääsee voittajaksi, koska Herra itse vastaa siitä, että Hänen sanansa mukaan ta-
pahtuu. Evankeliumin sana, sana ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Jeesuksesta on Ju-
malan voima, joka vaikuttaa uskovon sydämessä. Siksi vaikka taistelu uskosta on ajoit-
tain rajua ja raskasta, viime kädessä uskova on turvassa. Jeesus on hänen kanssaan
joka hetki ja Hän vastaa siitä, että pääsemme perille. Paavali tiivistää asian näin:

*Kiitän häntä teidän osallisuudestanne evankeliumiin ensi päivästä tähän asti, luottaen
siihen, että Hän, joka on teissä alkanut hyvän työn, on saattava sen päätökseen Kris-
tuksen Jeesuksen päivään mennessä. (Fil. 1:5-6)*